

Eerder verschenen in deze serie

Corrupt

Kwaadaardig

Verraad

Gas

Ondermijning

De serie RP-Westerlee
(16 delen)

Ook van deze auteur

God en de Mammon

Post Mortem

Brave New Books

Eerste druk 2026
Coverfoto: © Dreamstime
ISBN: 9789465386430

Uitgeverij: Brave New Books (onderdeel van Singel Uitgeverijen, Amsterdam)
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Geert Fokkens

Uit de serie

District Groningen

Post Mortem

Hoofdstuk 1

“Ik kom, ik kom!,” kreunde hij

“Ja, ik ook,” bracht zij er zuchtend uit, “kom alsjeblieft! Ja, ja!”

Zwaar ademend lagen ze op elkaar nog even na te genieten.

Toen gleed hij van haar af en rolde op z’n rug. “Dat was heerlijk,” zei hij, “wat een moordgriet ben jij.”

Zij rolde naar hem toe. “Jij bent ook fantastisch,” en ze gaf hem een kus op z’n mond. “Ik ben vast niet je eerste.”

Hij grijnsde. “Nee, zeker niet, liefje. Ik heb er al heel wat gehad.”

“Dat had ik al door,” gaf zij aan.

“Maar jij bent wel de beste van allemaal,” beweerde hij. “Ik had niet gedacht dat het zo fijn zou worden, want weet je, de laatste keer is al zo lang geleden.”

Zij sloeg een arm om zijn borst. “Maar nu ben je weer helemaal op peil.”

“Ja, heerlijk,” gaf hij toe.

Het was even stil in de slaapkamer, beide even met hun eigen gedachten.

“Waarom ben je naar die koude schuur gegaan?” vroeg zij toen, “Hier bij mij is het toch veel gezelliger.”

“Dat is waar,” antwoordde hij, “maar mijn ouwe heer zei dat ik daar naartoe moest gaan. Bovendien is dat de enige plek die Vlad kent en waar we elkaar eerder hebben ontmoet.”

“Ik begrijp het,” zei zij.

Weer was het even stil.

“Wilde Vlad niet weten waarvoor jij dat pistool nodig hebt?” vroeg zij toen.

Hij schudde zijn hoofd. “In zijn wereld stel je geen vragen,” bromde hij. “Het belangrijkste is dat hij zijn geld op tijd krijgt en dat heeft hij gekregen.” Hij trok haar stevig tegen zich aan. “Dank je, lieverd, voor dat geld, het is een heel bedrag. Ik sta bij jou in de schuld.”

Nu schudde zij haar hoofd. “Maak je daar geen zorgen over. Doe wat je moet doen.”

“Dat ga ik zeker doen,” verzekerde hij haar, “morgen gaan we beginnen. En jij gaat mee.”

“Ik wil het niet missen,” gaf zij met een boosaardige glimlach aan.

“Ze zullen weten dat ik weer vrij ben,” zei hij met enige stemverheffing.

“Maar je moet ook vrij blijven,” gaf zij aan, “daarom kan je niet hier in mijn flat blijven. Het zal de eerste plek zijn waar ze zullen gaan zoeken.”

“Jij hebt gelijk, goed dat jij daaraan denkt. Ik zal mijn ouwe heer vragen of hij een goede plek weet van waaruit wij kunnen werken.”

“Hoe kan hij dat weten?” wilde zij weten.

Hij glimlachte. “Hij kent nog een paar kameraden van vroeger en die zijn hier goed bekend.”

Zij kwam overeind en sloeg haar blote benen buiten het bed. “We moeten douchen en dan ontbijten. We moeten op tijd bij het Academisch zijn, volgens Hein begint hij om twee uur.”

“Hein wie?” wilde hij weten.

“Hein Dirksen,” legde zij uit, “een van zijn studenten.”

“Heb je wat met die Hein?”

Zij begon te lachen. “Je bent jaloers.”

Hij keek haar beteuterd aan. “Nou, ik mag toch wel weten wie hij is,” verdedigde hij zich.

“Ik heb hem ontmoet op een studentenfeestje. Hij is een arts in opleiding en hij wil zich specialiseren in pathologie” verklaarde zij. “Maak je maar niet bezorgd, het is een goede sul en ik zie niets in hem.”

Hij stapte ook het bed uit. “Goed, laten we dan maar opschieten.”

De briefing in de researchkamer begon op deze dag, woensdag 1 september, om negen uur, zoals gewoonlijk. En het team was voor het eerst weer helemaal compleet; iedereen was nu terug van zijn of haar vakantie.

Het was een relatief rustige zomer geweest. Het enige wat constant de aandacht van de politie had gevraagd waren de diefstallen van tractors en landbouwmachines vanaf boerderijen of het terrein van loonbedrijven. Het was duidelijk dat er een bende actief was. De diefstallen vonden niet alleen plaats in de provincie Groningen, maar ook in Drenthe en delen van Overijssel. De werkwijzen waren steeds hetzelfde. In een onbewaakt ogenblik werd de machine van het bedrijf afgereden. Daarna verdween die zo snel mogelijk, waarschijnlijk over de Duitse grens. Het vermoeden bestond dat de bende de machines naar landen van het Oostblok smokkelde.

De betrokken rijkspolitiedistricten hadden gezamenlijk een extra surveillanceplan opgesteld, maar tot nu toe had dat niets opgeleverd, mede ook door de onderbezetting van de teams waarvan natuurlijk ook een aantal leden in die periode met vakantie waren.

Nu iedereen weer aanwezig was moest er dus werkelijk iets worden ondernomen, want het nam ernstige vormen aan.

Desondanks begon adjudant Wielenga die de briefing leidde met iets anders. “Zoals jullie in de rapporten hebben kunnen lezen is maandag een lichaam gevonden bij Garrelswaer, in de berm aan de oever van het Damsterdiep. Volgens de dokter die het lichaam heeft onderzocht is de man waarschijnlijk een natuurlijke dood gestorven, hij kon in ieder geval geen verwondingen vinden. Maar tot nu toe heeft zich niemand gemeld die de man als vermist heeft opgegeven. Wij weten ook niet wie hij is, want hij had geen enkel document bij zich waaruit zijn identiteit kan blijken. De dokter schat de man op tussen de veertig en vijftig jaar, meer is niet bekend. Omdat dit allemaal nogal vreemd is heeft de OVJ¹ een autopsie op de man gelast, misschien dat daar meer uit

voortkomt. Ik stel voor dat Hennie en Kees er naartoe gaan, jullie moeten om twee uur in het mortuarium van het Academisch zijn.”

Wielenga richtte zich vervolgens tot opperwachtmeester Van Druten. “Jarno, ik ben blij dat je terug bent. Ik hoop dat jij en je vrouw een fijne vakantie hebben gehad. Maar het wordt nu echt tijd dat jij je weer bezig gaat houden met de diefstallen van de landbouwvoertuigen, het was oorspronkelijk ook jouw zaak. Neem hiervoor contact op met jouw collega’s van Drenthe en Overijssel, zij willen samen met jou een nieuw actieplan opstellen.”

“Goed, adjudant, ik ga er meteen mee aan de slag.”

“Stanley en Menno hebben op dit moment niet veel om handen, dus zij kunnen jou wel ondersteunen.”

“Goed, chef,” reageerde Wijntak.

De commandant van het district Groningen van de Rijkspolitie, Douwe Rademaker, zat op dat moment in zijn werkkamer de meldingsrapporten door te nemen. Hij had vanaf maandag deze week een dubbele taak, want zijn chef-recherche Tom van der Brom was niet aanwezig en hij moest daarom zijn taak erbij nemen. Dat had overigens een vreugdevolle reden. Gonnie, Toms vrouw, was die dag bevallen van een zoon. Ludo, zoals zij hem hadden genoemd, was weliswaar twee weken eerder geboren dan was uitgerekend, maar was verder goed gezond.

Dit jaar hadden Douwe en Aaf hun vakantie thuis doorgebracht. Het jaar daarvoor waren zij naar hun vrienden in het Amerikaanse Smallville geweest, nu waren ze in Westerlee gebleven, vooral ook omdat zij zelf een vakantieganger te logeren hadden gekregen. Douwe’s voormalige chef van de districtsrecherche Bil Zijlstra was overgekomen. Na diens pensionering was hij naar Oostenrijk geëmigreerd en Douwe en Aaf waren al eens bij hun vriend op bezoek geweest. Nu had hij hen bezocht en dat was een fijne week geweest. Veel oude herinneringen hadden zij opgehaald en samen met hem waren ze dagjes uit geweest. Want, zo hadden zij ervaren, ook Nederland was een prima vakantie-land.

Hij was net de laatste pagina aan het doornemen toen de telefoon op zijn bureau begon te rinkelen.

“Met kolonel Rademaker.”

“Met Ada, Douwe. Is alles goed met je?”

“Alles prima in orde Ada, Ik hoop met jou ook. Heb je een fijne vakantie gehad?”

“Een heel fijne vakantie, Douwe. Ik heb met een vriendin een cruise naar de Noorse fjorden gemaakt. Geweldig! Ik kan het jullie ook aanraden.”

Douwe glimlachte. “Dank je voor de tip. Dat lijkt mij inderdaad mooi om eens te doen. Maar daar bel je vast niet voor.”

¹ OVJ = officier van justitie

Lokhorst liet een lachje horen. “Dat klopt, Douwe. Op de eerste werkdag na mijn vakantie ben ik geconfronteerd met de diefstallen van die landbouwmachines. Ik denk dat wij samen met jouw collega’s van Drenthe en Overijssel moeten praten over een gezamenlijke aanpak, want het is mij nu ook wel duidelijk dat er sprake is van een criminele organisatie.”

Generaal Ada Lokhorst was het lid van de korpsleiding dat over de districten ging zij was daarom de directe chef van Douwe. “Ik stel voor dat jij en de kolonels Sukawati en Verlinden morgen om tien uur bij mij op mijn kantoor in Driebergen komen.” Dat waren de respectievelijke districtscommandanten van Drenthe en Overijssel.

“Dat is goed, Ada,” zei Douwe. “Inmiddels heb ik mijn rechteam al opdracht gegeven om hierover contact op te nemen met hun collega’s in die districten om tot een plan van aanpak te komen.”

Weer liet Lokhorst haar lachje horen. “Het verbaast mij niet dat jij er al voortvarend mee bezig bent,” zei zij.

“Ja, maar de vakantieperiode heeft wel voor enige vertraging gezorgd,” reageerde Douwe.

“Tja, dat is niet anders,” vond Lokhorst, “des te meer reden om er nu volledig erop los te gaan.”

“Zo is het, Ada. Morgen om tien uur zei je? Dan ben ik er.”

Ze namen afscheid.

Zoals hen was opgedragen stapten Hennie Cornelisse en Kees de Jonge even voor tweeën op de parkeerplaats van het Academisch Ziekenhuis uit hun rechtewagen. Dat was echter aan de achterkant van het grote ziekenhuis, want daar was het mortuarium gevestigd met daarbij ook de ruimte waar de autopsies plaatsvonden.

De ochtend hadden zij besteed om het dossier van het gevonden lichaam door te lezen. Dat kon niet eerder omdat de zaak niet als een misdrijf was aangemerkt en daarom niet door de rechte werd behandeld. De plaatselijke huisarts die de dood officieel had vastgesteld was namelijk uitgegaan van een natuurlijk overlijden, vooral omdat hij geen spoor van een verwonding op het lijk kon vinden. Tot op dat moment was het daarom een zaak van de landgroep Bedum gebleven, waar Garrelsweer onder viel.

Maar niemand kende de overledene. Er waren wel vingerafdrukken van hem genomen, maar die kwamen niet voor in de registers. Het meest vreemde was dat niemand zich had gemeld om de man als vermist op te geven, zowel regionaal als landelijk. Daarom had de officier van justitie een nader onderzoek gelast, niet zozeer omdat hij uitging van een misdrijf, maar om te proberen de identiteit van de man te achterhalen en op die manier vast te stellen dat het inderdaad geen misdrijf betrof. Mogelijk dat de gebitsstatus uitkomst zou bieden.

Ze liepen de voorruimte van het mortuarium binnen. Er was daar niemand. Aan het eind was een keukentje met een koffiemachine en een tafel met vier stoelen. Ze troffen daar niemand aan. Ook het kantoortje was onbemand.

“Hij zou toch al niet begonnen zijn?” vroeg Cornelisse zich hardop af, op de patholoog doelend. “We hadden volgens mij om twee uur afgesproken.”

Met De Jonge in haar kielzog liep zij door de klapdeuren de autopsieruimte binnen. Ook hier zagen ze niemand.

“Joehoe! Professor, bent u daar?” riep zij.

Geen reactie.

Cornelisse keek haar partner bevreemd aan.

De operatielamp boven de snijtafel brandde, maar er lag geen lichaam op.

De Jonge liep er omheen.

“Jezus!” riep hij luid.

Cornelisse schrok van haar partners vloek en rende achter hem aan.

Op de tegelvloer lagen twee lichamen, beide gehuld in groene operatiekleden met daarvoor een eveneens groene voorschoot. Beide baadden in een plas bloed.

“Jezuschristus!” riep ook Cornelisse geschokt. Zij knielde bij het dichtstbijzijnde lichaam. Dat was duidelijk een nog vrij jonge man.

“Het is De Jager!” riep De Jonge die bij het andere lichaam zat geknield.

Ze kwamen overeind. Het was duidelijk dat de beide mannen dood waren en ze hoefden geen dokter te zijn om vast te kunnen stellen dat hun kelen waren doorgesneden.

Cornelisse was de eerste die weer enigszins tot haar positieven kwam. Ze moest een paar keer diep ademhalen voordat zij kon zeggen: “We moeten bellen.”

De Jonge, lijkleek, knikte slechts.

Cornelisse liep het kantoortje binnen. Het enige wat zij kon bedenken was het telefoonnummer van haar directe chef bellen.

“Met adjudant Wielenga.”

“Met Hennie, adjudant,” zei zij schor.

Wielenga hoorde meteen dat er iets goed verkeerd was; de doorgaans evenwichtige rechercheur Cornelisse was duidelijk van slag. “Wat is er, Hennie?”

Weer moest zij even diep ademhalen. “Ze zijn vermoord, adjudant. Het is verschrikkelijk!”

“Wie zijn vermoord, Hennie?”

“Professor de Jager,” hakte zij, “en zijn assistent.”

“Wat?” reageerde Wielenga ongelovig.

“Het is zo, adjudant. Hun kelen zijn doorgesneden!”

Wielenga kende Cornelisse goed genoeg om te weten dat zij geen onzin zou verkopen. “Ben je in het mortuarium?”

“Ja.”

“En is Kees bij je?”

“Ja, ook.”

“Goed, blijf daar en zorg ervoor dat er verder niemand binnenkomt. Ik waarschuw de gemeentepolitie. Ik kom zelf zo snel mogelijk. Heb je dat?”

“Ja, adjudant,” antwoordde zij, blij dat er actie werd ondernomen.

Ze legde de hoorn op de telefoon en liep weer de sectieruimte binnen.

De Jonge stond diep ademend tegen de snijtafel geleund. “Gaat het, Kees?”

Hij schudde zijn inmiddels asgrauwe hoofd.

“Ga op de grond zitten,” commandeerde Cornelisse nu het initiatief nemend. De Jonge volgde haar instructie op. “Trek je knieën op,” vervolgde hij en zij duwde zijn hoofd omlaag. “Diep ademhalen!”

Inderdaad knapte hij meteen op. “Dank je, het gaat wel weer,” zei hij en krabbelde weer overeind.

Intussen hoorden zij sirenes loeien die snel dichterbij kwamen.

“Kom,” zei Cornelisse en trok haar maat aan zijn ellenboog mee naar de voorruimte.

Het duurde nog geen halve minuut toen de eerste agenten binnen kwamen rennen.

“Wie zijn jullie?” vroeg de voorste bars.

“Collega’s,” antwoordde Cornelisse, “recherche Rijkspolitie.”

De tweede agent herkende Kees de Jonge. “Dat klopt, André,” zei hij.

Terwijl er weer twee agenten binnenkwamen vroeg de eerste die André heette: “Wat is er aan de hand?”

“Een dubbele moord,” kon Cornelisse nu rustig antwoorden. “In de snijkamer,” zei ze naar de toegangsdeur wijzend. “Pas op, het is verschrikkelijk.”

André trok de klapdeur open om de autopsieruimte te betreden. “Wees voorzichtig,” waarschuwde Cornelisse hem, “dat je geen sporen vernietigd.”

“Wij zullen voorzichtig zijn,” zei André met een spottende glimlach.

Toen hij en zijn maat terugkwamen uit de snijruimte lachte hij echter niet meer.

“Mijn God,” kreet hij, “hoe is dit gebeurd?”

“Dat willen wij ook graag weten,” was alles wat Cornelisse hem kon vertellen.

Op dat moment kwam adjudant Wielenga binnenlopen. Nadat hij zich had gelegitimeerd bij de collega’s van de gemeentepolitie nam ook hij een kijkje in de autopsieruimte. Nadat hij met een spierwit gezicht terug was gekomen zei hij tegen zijn rechercheurs: “Gaan jullie maar naar het bureau. Het is verder een zaak van de gemeentepolitie.”

Een inmiddels gearriveerde brigadier van de Groninger recherche zei: “Wij moeten hen nog wel verhoren, Wubbo.”

“Natuurlijk, Wim,” zei Wielenga, “dat komt goed. Maar laten ze maar eerst eens bijkomen van deze traumatische ervaring, dan kunnen ze straks beter praten, vind je niet?”

“Ach, je hebt gelijk,” was zijn collega van de gemeentepolitie het met hem eens, “we maken wel een afspraak.”

Hoofdstuk 2

Nadat Douwe in kennis was gesteld van wat er in het mortuarium van het Academisch Ziekenhuis was gebeurd ontbood hij Cornelisse en De Jonge meteen op zijn kamer. Hij liet ze op de fauteuils van zijn zitje plaatsnemen, liet koffie aanrukken en zorgde er op die manier voor dat zij beiden eerst tot zichzelf konden komen. Daarna liet hij ze rustig hun verhaal doen.

Ook hij was geschokt, ondanks dat hij zelf niet ter plaatse was geweest, maar vooral omdat professor dokter De Jager een belangrijke bekende was van de politie. Als gerechtelijk patholoog had hij in de loop der jaren bijgedragen aan de oplossing van vele ernstige misdrijven. Hij stond bekend als een norse en mopperende oude zeur, maar wel iemand die zijn vak heel goed verstond. Hij was tevens hoogleraar pathologie en anatomie aan de Groningse Rijksuniversiteit. Bij zijn autopsies liet hij zich vaak assisteren door een of meer van zijn studenten, zodat die tijdens de snijsessies praktijkervaring konden opdoen. Douwe vermoedde dan ook dat de jongeman die eveneens met een doorgesneden keel in de autopsieruimte was gevonden een van zijn leerlingen was.

“Hoe voelen jullie je nu?” vroeg hij bezorgd aan Cornelisse en De Jonge nadat zij hun verhaal hadden gedaan.

“Het gaat wel weel, meneer,” antwoordde Cornelisse. “Natuurlijk zijn we geschrokken, maar we zijn inmiddels wel wat gewend.”

“Geldt dat ook voor jou, Kees?”

“Ja, hoor, kolonel,” antwoordde De Jonge. “Hennie, heeft gelijk. Het was de eerste schok, maar we kunnen het nu redelijk relativeren.”

“Jullie hebben verder niemand aangetroffen bij het mortuarium?” vroeg Douwe door. “Iemand die zich mogelijk verdacht gedroeg?”

Beiden schudden hun hoofden. “Eerlijk gezegd hebben we daar ook niet opgelet,” verklaarde Cornelisse, “wij wisten immers bij binnenkomst nog niet wat er was gebeurd.”

Douwe knikte begrijpend. “Dat is logisch,” vond hij. “Goed,” vervolgde hij, “bij afwezigheid van kapitein Van der Brom neem ik hem tijdelijk waar. Zo gauw adjudant Wielenga terug is houden we een bespreking in de onderzoekkamer. Voornamelijk om iedereen bij te praten, vooralsnog is het een zaak van de gemeentepolitie en jullie zullen nog door hun recherche worden verhoord.”

“Dat weten we, meneer,” zei De Jonge.

“Maar mogelijk dat ook de Rijksrecherche er zich mee gaat bemoeien,” gaf Douwe aan, “immers was professor De Jager een beëdigd gerechtelijk patholoog.”

De beide rechercheur knikten.

“Ga maar vast aan jullie rapportage werken,” zei Douwe, “en als er iets is dan kunnen jullie altijd bij mij terecht.”

Cornelisse en De Jonge stonden. “Dank u, kolonel.” Ze verlieten Douwe’s werkkamer.

Douwe had na dat gesprek nog een poos zitten nadenken. Tenslotte pakte hij de telefoon en had een halfuur lang durend gesprek met commissaris Brouwer van de Groninger gemeentepolitie.

Cornelisse en De Jonge werden inderdaad die middag verhoord door twee collega’s van de recherche van de gemeentepolitie. Die waren zo vriendelijk geweest om naar het districts bureau van de Rijkspolitie te komen, in plaats om hen op het hoofdbureau te ontbieden. Ze waren er al gauw uit dat Cornelisse en De Jonge niets met de moord op professor De Jager en zijn student hadden te maken. Trouwens waarom zouden ze! Bleef natuurlijk de vraag: had het dan misschien te maken met het lijk waarop de autopsie had moeten plaatsvinden? Daarop moest iedereen het antwoord schuldig blijven.

Dat was ook de opmerking die officier van justitie Arends maakte toen hij zijn opwachting maakte bij Douwe.

Douwe haalde zijn schouders op. “Op dit moment lijkt het mij nogal ver gezocht,” zei hij, “dan moeten we eerst weten wie hij is. Helaas zitten we op dit moment zonder patholoog, dus kan het nog wel even duren.”

“Tja, dat is inderdaad een probleem,” gaf Arends hoofdschuddend toe, “het is bizar, maar ook De Jager en zijn assistent zullen door een collega moeten worden onderzocht.”

“Er zal iemand van buiten ons resort moeten worden gezocht,” gaf Douwe aan. “In het verleden heeft dokter Bezemer uit Zwolle ons wel eens geholpen wanneer De Jager met vakantie was.”

“Ik zal eens informeren of hij beschikbaar is voor ons,” beloofde Arends. “Mijn collega Blauw moet er ook mee instemmen, want hij gaat over de zaken van de gemeentepolitie.”

Het was dus afwachten en Arends vertrok naar zijn eigen kantoor.

Jarno van Druten was naar Assen afgereisd om op het districts bureau aldaar met zijn collega’s van Drenthe en Overijssel te praten over een plan van aanpak van de diefstallen van landbouwmachines. Hij had Wijntak met zich mee willen nemen, maar vlak voordat zij zouden vertrekken was er weer een melding van een diefstal binnengekomen, ditmaal in Siddeburen. Van het terrein van een loonbedrijf was een combinatie van een tractor en een giertank verdwenen. Wijntak ging samen met zijn maat Veenstra er naartoe.

Het loonbedrijf lag aan de Oudeweg, net buiten de bebouwde kom. Het was niet een erg groot bedrijf zagen ze meteen toen zij de researchwagen het terrein opreden.

Ze werden ontvangen door een voorman, een man van dik in de veertig die Willem Rechteschot bleek te heten. Onder het genot van een beker koffie in diens kantoortje vertelde hij zijn verhaal.

Zoals elke dag was hij die ochtend omstreeks zes uur als eerste op het bedrijf verschenen. Hij had meteen geconstateerd dat de combinatie die de vorige middag op het terrein was geparkeerd was verdwenen. “Wij hadden hem klaargezet omdat wij hem vanmorgen direct nodig hadden,” verklaarde hij.

“Wat voor trekker is het?” vroeg Veenstra.

“Een Massey Ferguson, hij was nog maar vijf weken oud.”

“En de tank?”

“Die is wat ouder, maar wel een van de modernste.”

“Hoezo?”

“Nou, het is een speciale machine die de mest niet op de grond spuit, maar erin injecteert,” legde Rechteschot uit, “dat voorkomt een hoop stankoverlast, begrijp je?”

De beide rechercheurs knikten, ze begrepen het.

“Heeft u enig idee hoe de diefstal kon plaatsvinden?” vroeg Wijntak vervolgens.

“Nou, ’s nachts is hier natuurlijk niemand,” zei de voorman, “dus moet de dief vrij spel hebben gehad. Hij kon de trekker natuurlijk gewoon van het erf afrijden.”

“Er is geen bewaking?”

Rechteschot schudde zijn hoofd. “Tot nu toe is hier nog nooit zoiets gebeurd.”

“Denkt u dat de combinatie door één persoon kon worden weggehaald?” vroeg Veenstra.

“Als het iemand is die weet hoe hij ermee moet omgaan, ja, dat kan,” vond de voorman.

“Is dat erg moeilijk?” wilde Wijntak weten.

Rechteschot schudde zijn hoofd. “Niet echt, maar je moet wel weten hoe het werkt.”

“Dus iemand die zelf uit de agrarische sector komt,” stelde Wijntak vast.

“Inderdaad.”

“Dat kunnen dan ook meerdere personen zijn geweest,” merkte Veenstra op.

“Absoluut,” was Rechteschot het met hem eens, “wij rijden zelf altijd met z’n tweeën op dat ding, voor de veiligheid.”

Nadat alles was genoteerd deden de beide rechercheurs nog een ronde over het bedrijf. Het viel hen op dat alle andere machines op redelijke leeftijd waren en dus kennelijk niet erg interessant voor de dieven.

Voordat ze vertrokken vroegen ze aan de voorman of hij een lijst met werknemers en oud-werknemers wilde opsturen ten name van adjudant Wielenga van de districtsrecherche.

“Het is inmiddels al de negende diefstal,” merkte Douwe op toen hij in zijn functie als waarnemend recherche-chef door Wielenga was bijgepraat, “en daarvan vier in onze provincie.”

“Het begint inderdaad ongekennde proporties aan te nemen was Wielenga het met hem eens.”

“Morgen heb ik in Driebergen hierover een gesprek met de baas en de DC’s van Drenthe en Overijssel.”

“Vanmiddag is Jarno al met zijn collega’s erover in gesprek gegaan,” gaf Wielenga aan.

“Wellicht gaan we een taskforce instellen,” zei Douwe. “Morgen weten we meer, als ik terug ben uit Driebergen. Het probleem is natuurlijk dat ook de verzekeringspremies van de boeren en loonbedrijven omhoog schieten.”

Wielenga knikte. “Misschien dat jij hierover ook met jouw vriend Höhne moet hebben, de gestolen machines verdwijnen over de Duitse grens, maar waar ze vervolgens blijven weten we niet.”

“Dat ga ik zeker doen,” beloofde Douwe, “maar wel in overleg met Lokhorst.”

Toen Van Druten terug was van zijn bespreking lichtte hij Wielenga en Douwe persoonlijk in.

“We zijn er allemaal van overtuigd dat een bende die vrijwel nieuwe machines naar achter het IJzeren Gordijn smokkelen,” besloot hij zijn betoog, “mogelijk naar Tsjechoslowakije, Hongarije en Bulgarije.”

“Daar moet een behoorlijke organisatie achter zitten,” vond Wielenga. “Ontsnappen van achter het IJzeren Gordijn is bijna onmogelijk, maar andersom is het vrijwel net zo moeilijk, vooral wanneer je ook eens met grote machines de grens probeert over te gaan.”

“Je hebt gelijk, Wubbo,” was Douwe het met hem eens, “het zal mij dan ook niet verwonderen wanneer die bende staatssteun ontvangt.”

“Je bedoelt van een of andere geheime dienst?”

“Dat bedoel ik,” zei Douwe, “ik zal dat morgen in Driebergen ook ter sprake brengen.”

“Maar waarom?” vroeg Wielenga. “Ze kunnen die apparaten toch zelf fabriceren.”

“Waarschijnlijk,” gaf Douwe toe, “maar kunnen ze die ook betalen?”

“Ze kunnen ook hun tanks en kanonnen betalen,” gaf Van Druten aan.

“Dat kost natuurlijk al veel geld,” gaf Douwe aan, “geld die de boeren in die landen niet hebben.”

“Tja, ik weet het niet,” zei Wielenga.

“We horen het morgen wel,” zei Douwe.

Nadat Wielenga en Van Druten Douwe’s kamer hadden verlaten ging hij aan zijn bureau zitten om een puntenlijstje te maken voor het gesprek dat hij de volgende dag in Driebergen zou hebben. Op dat moment ging zijn telefoon.

“Met kolonel Rademaker.”

“Ik heb een gesprek voor u, kolonel,” hoorde hij de stem van de receptioniste, “ene dokter Bulthuis wil u spreken.”

“Mariëlle Bulthuis,” reageerde Douwe verbaasd, “dat is mijn huisarts.”

“Eh, dit is een mannelijke arts, meneer.”

Nog verbaasder zei Douwe: “Nou, verbind hem dan maar door.”

Na een klik zei Douwe in de hoorn: “Met kolonel Rademaker, goedemiddag.”

“Met Huub Bulthuis, ook goedemiddag kolonel.”

“Huub Bulthuis,” herhaalde Douwe, “u bent de man van Mariëlle, mijn huisarts.”

“Dat klopt helemaal, kolonel,” bevestigde de man aan de andere kant van de lijn.

“Laat dat kolonel maar achterwege, hoor,” zei Douwe vriendelijk, “u bent geen lid van mijn korps, ik ben gewoon Douwe Rademaker voor u.”

“Dank u, meneer Rademaker, maar daar wil ik u juist over spreken.”

“Waar wilt u met mij over spreken?”

“Nou, u weet dat ik als internist werkzaam ben in het Academisch Ziekenhuis.”

“Dat klopt,” bevestigde Douwe.

“Dan begrijpt u ook dat wij met z’n allen nogal kapot zijn van wat onze collega De Jager is overkomen.”

“Ja, dat kan ik mij goed voorstellen, dokter. Bij ons is het ook behoorlijk hard binnengekomen.”

“Daarbij zitten we natuurlijk meteen ook zonder gerechtelijk patholoog-anatoom.”

“Dat is een bijzaak,” vond Douwe, “maar inderdaad een vervelende.”

“Nou, ik wil graag aan u kwijt dat Leonard ook mijn professor is geweest.”

“Leonard?”

Douwe hoorde Bulthuis even lachen. “Ja, dat is de voornaam van De Jager, professor-dokter Leonard de Jager.”

Douwe schudde zijn hoofd. “Ik heb nooit zijn voornaam gehoord, zijn processen-verbaal tekende hij altijd met L. de Jager.”

“Ja, zo was hij,” beaamde Bulthuis.

“Leidde hij dan ook internisten op?” vroeg Douwe verbaasd.

“Nee, dat niet. Maar iedere beginnende arts moet natuurlijk anatomie studeren. Ik heb mij daarna gespecialiseerd als internist, maar ik heb tijd gevonden om bij Leonard nog een extra opleiding pathologie te doen.”

“U bent dus in feite ook patholoog,” begreep Douwe.

“Inderdaad, geheel afgestudeerd en bevoegd, maar ik ben geen gerechtelijke patholoog.”

“Wat doet u dan, dokter?”

“Nou, ik onderzoek doorgaans patiënten waarbij mogelijk iets fout is gegaan, bijvoorbeeld of wel de juiste medicijnen zijn voorgeschreven, of de diagnose wel goed was gesteld, of er geen procedurefouten zijn gemaakt en of een eventuele operatie wel op de juiste manier is uitgevoerd.”

“Ik begrijp het,” zei Douwe. “Ik begrijp nu ook dat u zich nu aanbiedt om professor De Jager op te volgen.”

“Inderdaad, maar als gerechtelijk partholoog moet ik eerst beëdigd worden.”

Douwe dacht even na. “Het is natuurlijk mooi dat u in het gat springt dat nu is ontstaan, dokter, maar ik weet niet of u nu ook meteen beëdigd kunt worden.”